

figer, at Suspensionen hæves under Forudsætning af, at den Bedkommende „for Fremtiden vil vide at indordne sig under Theatrets Tjenestereglement og i sin ydre Optræden at iagttage det Hensyn, han skylder saavel sine Foresatte som sine Kunstfæller,“ maa han gaa ud fra, at han tidligere i sin ydre Optræden maa have forset sig i den Retning, men naar han ikke veed, hvad han har gjort, hvorledes kan han da holde sig dette Paalæg fra Ministeriet efterrettelig? Hvorledes kan han efterkomme denne Forudsætning for, at Suspensionen hæves, naar han ikke veed, hvori disse Anstød bestaa? Jeg kommer stadig tilbage til, at man paalægger ham paany at overtage sine Forretninger, idet man siger: Forudsat at De ikke igjen vil gjøre Dem skyldig i de Anstød, hvori De tidligere har gjort Dem skyldig, men dertil svarer han: Jeg veed ikke, hvilke disse Anstød ere, jeg veed ikke, jeg har begaaet noget Anstødeligt, og jeg kan ikke afholde mig fra Sigt, naar jeg ikke veed, hvori det bestaar. Dette forekommer mig at være saa klart, som at 2 og 2 er 4. Man kan ikke give en Embedsmand det Paalæg, at han skal afholde sig fra at vække Anstød, uden at man samtidig tydeligt og klart siger ham, hvormed han tidligere har vaakt Anstød. Hvad er overhovedet det at vække Anstød? Man kan jo ofte i hele Livet vække Anstød ved Noget, fordi Andre finde, at det er anstødeligt, men uden at man selv har den ringeste Tanke eller Anelse om, at det er det. Det er Noget, som meget beror paa de Forhold og Personer, man staar ligeoverfor. Nogle ere saa omfjndtlige, at man ikke kan sige det mindste Ord, uden at de tage Anstød deraf, medens Andre vilde optage det paa den helt modsatte Maade. Dog, som sagt, i det Dieblisk man siger til Bedkommende: Det gaar ikke an, at De gjør det; det kan ikke taales; det er Noget, hvorfra De maa afholde Dem, skal man sige ham tydeligt og bestemt, hvad det er, der ikke gaar an, og hvad det er, der ikke kan taales, for at han kan vide, hvad det er, han skal holde sig efterrettelig. Den ærede Minister sagde ogsaa blandt Andet, at det ikke var rigtigt, at den

Bedkommende vilde have skriftlig Meddelelse om det, hvorfra han for Fremtiden skulde afholde sig. I den Henseende vil jeg fuldeligt vedkjende mig den Mening, at naar en Mand mundtligt faar tilkjendegivet det, hvorom her er Tale — og jeg antager ikke, at denne Tilkjendegivelse har været given med tre eller fire Ord, men at dertil behøvedes en længere Forklaring — maa dette Forlangende af Bedkommende siges at være rigtigt. Jeg vil spørge, om Noget, naar han veed, at det vil bero paa Opfyldelsen af, hvad man mundtligt tilkjendegiver ham, at han skal iagttage, om han beholder sit Embede eller ikke, saaledes vil kunne huffe hvert Ord, der siges mundtligt, at han kan være sikker paa, at han kan holde sig det givne Paalæg efterrettelig. Bedkommende, der har givet ham den mundtlige Besejning, kan i enkelte Punkter have udtalt sig mindre tydeligt, og Bedkommende, som faar Besejningen, kan have opfattet mindre tydeligt, hvad der er blevet sagt, saaledes at han i Grunden er stillet blot med Hensyn til enhver samhelst Udtydning af hans senere Særd. Det er han, naar man ikke vil gjøre ham bekendt med det, hvorpaa Paalæget gaar ud, paa en saadan Maade, at han er sikker paa, at han, naar man siden kommer og siger til ham: Nu har Du igjen vaakt Anstød, har Noget at holde sig til, saaledes at han, forsaavidt han ikke har gjort sig skyldig i det, man paasiger ham, kan sige: Jeg har ikke gjort noget Saadant. Man udsætter ham for en fuldstændig vilkaarlig Behandling, naar man ikke lader ham vide, hvad det er, han skal holde sig efterrettelig. Den ærede Minister mente, at Bestyrelsens Handlemaade her beroede paa et Skjøn ligeoverfor Reglementet; men det forekommer mig netop at være det Urigtige, naar man ved et Skjøn, som man ikke vil udtale skriftligt, men som man forbeholder sig mundtligt at meddele, vil stille en Embedsmand saaledes blot med Hensyn til, hvortid han har opfattet Udtalelsen af dette Skjøn rigtigt, hvortid han i Et og Andet har været heldig eller uheldig i at opfylde, hvad der ved dette Skjøn forlanges. So mere det har Karakteren af et Skjøn, desto mere nødvendigt er det, at han faar Paalæget skrift-